

Martha Wells

All Systems Red
Alle seinen rood

Dagboek van een
Moordbot 1

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Ik had massamoordenaar kunnen worden nadat ik mijn gouverneursmodule had gehackt, maar toen ontdekte ik dat ik toegang had tot alle entertainmentstreams op de bedrijfssatellieten. Sinds die dag had ik er meer dan 35.000 bedrijfsuren op zitten, nog steeds met weinig moorden maar wel met iets van 35.000 uur aan geconsumeerde films, series, boeken, toneelstukken en muziek. Als harteloze moordmachine was ik grandioos geflopt.

Daarnaast deed ik ook nog steeds gewoon mijn werk; ik had weer een nieuw contract, maar ik hoopte dat doctor Volescu en doctor Bharadwaj hun inspectie snel zouden afronden. Ik wilde terug naar de habitat om aflevering 397 van *Rise and Fall of Sanctuary Moon* te kijken.

Ik geef toe: ik was er met mijn hoofd niet helemaal bij. Het was tot nu toe een saai contract, dus ik overwoog het statusalarmkanaal op een laag pitje te zetten, zodat ik muziek kon luisteren via de entertainmentstream zonder dat HubSystem extra activiteit zou loggen. Zoiets zou buiten de habitat meer opvallen dan erbinnen.

De assessmentzone waar we ons bevonden was een kaal stuk kusteiland met lage, glooiende heuvels en dik, enkelhoog groenig zwart gras. Verder was er niet veel flora of fauna, behalve een zootje vogelachtige beesten van verschillende afmetingen en wat zwevende bolle dingen die voor zover wij wisten onschadelijk waren. Langs de kust wemelde het van de grote, kale kraters, en in een daarvan waren Bharadwaj en Volescu nu monsters aan het verzamelen. De planeet had een ring, die vanuit onze huidige positie de horizon boven de zee domineerde. Ik stond daarnaar te kijken terwijl ik mentaal aan de stream aan het morrelen was, toen plotseling de bodem van de krater openbarstte.

Ik nam niet de moeite om een verbale noodoproep uit te sturen.

Ik zette gewoon de beelden van mijn veldcamera door naar die van doctor Mensah en sprong de krater in. Terwijl ik de zandige helling af gleed, hoorde ik Mensah al via het noodcommunicatiekanaal roepen dat iemand met de hopper naar ons toe moest gaan. Maar zij waren op zo'n tien kilometer afstand aan het werk, op een ander deel van het eiland, dus ze zouden hier nooit op tijd aankomen.

Conflicterende bevelen vulden mijn communicatiekanaal, maar ik besteedde er geen aandacht aan. Gehackte gouverneursmodule of niet, het noodkanaal had altijd prioriteit, alle chaos inclusief. Het geautomatiseerde HubSystem wilde data van mij hebben en stuurde mij data die ik nog niet nodig had, terwijl Mensah me telemetrie stuurde vanuit de hopper. Die ik ook niet nodig had, maar die bron was gemakkelijker te negeren dan HubSystem, dat antwoorden eiste en ze tegelijkertijd probeerde te geven.

Te midden van dat alles belandde ik op de bodem van de krater.

Er zitten kleine energiewapens in mijn beide armen ingebouwd, maar ik greep het grote projectielwapen dat ik op mijn rug droeg. De vijand die uit de grond omhoog was gekomen had een heel grote bek, dus leek het me dat ik een heel groot geweer nodig had.

Ik sleurde Bharadwaj uit zijn muil en propte mezelf erin, vuurde mijn wapen af in zijn keel en vervolgens omhoog naar waar ik hoopte dat zijn brein zat. Ik weet niet heel zeker of het allemaal precies in die volgorde gebeurde; daarvoor zou ik de beelden van mijn veldcamera moeten terugkijken. Ik wist alleen dat ik Bharadwaj had, en dat beest niet, en dat het weer in zijn tunnel was verdwenen.

Bharadwaj was bewusteloos. Ze bloedde uit enorme wonden in haar rechterbeen en zij. Ik klikte mijn wapen terug in de houder op mijn rug zodat ik beide armen vrij had om haar op te tillen. Het pantser van mijn linkerarm en een flink stuk van het vlees eronder was weg, maar mijn anorganische delen functioneerden nog. Er kwam een volgende reeks opdrachten binnen via mijn gouverneursmodule; ik schoof ze naar een laag pitje zonder de moeite te nemen ze te ontsleutelen. Bharadwaj, die geen anorganische delen had en minder eenvoudig te repareren was dan ik, had hier prioriteit, dus ik had vooral belangstelling voor wat MedSystem

me via het noodkanaal vertelde. Maar eerst moest ik haar die krater uit zien te krijgen.

Tijdens dit alles zat Volescu op de omgewoelde grond helemaal te flippen. Dat kon ik me op zich wel voorstellen; ik was een stuk minder kwetsbaar dan hij, en ik vond het ook geen feestje.

‘Doctor Volescu, je moet nu met mij meekomen,’ probeerde ik.

Hij reageerde niet en bleef ineengedoken zitten. MedSystem adviseerde een kalmeringsmiddel en *blablabla*, maar ik moest met één arm op doctor Bharadwaj's pak blijven drukken om te voorkomen dat ze doodbloedde en met de andere haar hoofd ondersteunen, en ondanks alles heb ik maar twee handen. Ik liet mijn helm wegschuiven en inklappen zodat Volescu mijn menselijke gezicht kon zien. Dat zou een grote vergissing zijn als de vijand nu terugkeerde en me nog een keer beet, want de organische delen van mijn hoofd had ik wel degelijk nodig. Ik zette een kordate, maar warme en hartelijke stem op. ‘Doctor Volescu, het komt allemaal goed, oké? Maar nu moet je opstaan en me helpen haar hier weg te krijgen.’

Dat deed 't hem. Hij werkte zich overeind en strompelde naar me toe, trillend als een rietje. Ik draaide mijn goede kant naar hem toe. ‘Pak mijn arm maar. En goed vasthouden.’

Hij haakte zijn arm om mijn elleboog en ik begon de kraterhelling te beklimmen met Volescu op sleeptouw en Bharadwaj tegen mijn borst gedrukt. Haar ademhaling klonk gierend en wanhopig en ik kon geen info krijgen van haar pak. Het voorpand van mijn eigen pak was gescheurd, dus krikte ik mijn lichaamswarmte op in de hoop dat het haar zou helpen. Het kanaal was stil nu het Mensah was gelukt om met haar leidersprioriteit alles te dempen behalve MedSystem en de hopper; het enige wat ik op het hopperkanaal hoorde, waren de anderen die elkaar geruststelden.

De helling van de krater bestond uit zacht zand met losse steentjes en bood weinig houvast, maar mijn benen waren niet beschadigd en ik wist beide mensen levend naar boven te krijgen. Volescu wilde zich meteen weer op de grond laten zakken, maar ik lokte hem nog een paar meter verder weg bij de rand, gewoon voor het geval dat beest daarbeneden langere armen had dan verwacht.

Ik wilde Bharadwaj niet neerleggen, want iets in mijn onderbuik

was zwaargehavend en ik wist niet of ik haar dan weer zou kunnen optillen. Toen ik de beelden van mijn veldcamera een stukje terugspoelde, zag ik dat ik was doorboord met een tand, of misschien een cilie. Als dat althans was wat ik dacht dat het was. Ze geven moordbots geen fatsoenlijke educatiemodules, behalve over moorden, en zelfs dat zijn de goedkope versies. Ik was net bezig het op te zoeken in het taalcentrum van HubSystem toen de kleine hopper verderop op het gras landde. Ik vouwde mijn helm weer over mijn hoofd uit en maakte het vizier ondoorzichtig.

We hadden twee standaardhoppers. Een grote voor noodgeval- len en deze kleine om mee naar assessmentlocaties te gaan. Het vaartuig had drie compartimenten: een groot middengedeelte voor de menselijke crew en twee kleinere aan weerskanten voor vracht, proviand, en mij. Mensah zat achter de besturing.

Ik liep die kant op, maar langzamer dan normaal omdat ik Volescu niet wilde kwijtraken. Nog terwijl de loopplank uitschoof, sprongen Pin-Lee en Arada naar buiten en schakelde ik om naar verbale communicatie. ‘Doctor Mensah, ik kan haar pak niet loslaten.’

Het duurde één seconde voordat ze besepte wat ik bedoelde. ‘Dat geeft niet, draag haar de crewcabine maar in.’

Moordbots mogen niet in hetzelfde compartiment reizen als mensen, dus had ik permissie nodig om naar binnen te gaan. Mijn gesaboteerde gouverneur zou me niet tegenhouden, maar het was nogal belangrijk om dat niet te laten merken, vooral niet aan de mensen bij wie ik onder contract stond. Als ze wisten dat ik eigen baas was, zouden mijn organische componenten waarschijnlijk vernietigd worden, en de rest gesloopt voor onderdelen.

Ik droeg Bharadwaj de loopplank naar de cabine op, waar Overse en Ratthi snel stoelen verwijderden om ruimte te maken. Ze hadden allebei hun helm afgezet en de capuchon van hun pak naar achteren geduwd, waardoor ik kon zien hoe verschrikt ze reageerden op mijn gescheurde pak en de afgrijpselijke wonden in mijn bovenlichaam. Ik was blij dat ik mijn helm had afgedicht.

Dit is de reden waarom ik eigenlijk liever met de lading meereis. Mensen en geaugmenteerde mensen met moordbots in een kleine

ruimte, het is gewoon te ongemakkelijk. Of althans, te ongemakkelijk voor deze moordbot. Ik ging met Bharadwaj op schoot op de vloer zitten terwijl Pin-Lee en Arada doctor Volescu naar binnen trokken.

Er stonden nog twee sets veldequipment en een paar instrumenten op het gras waar Bharadwaj en Volescu hadden gewerkt voordat ze naar de krater waren gelopen om monsters te verzamelen. Normaal gesproken zou ik hebben geholpen de spullen te dragen, alleen monitorde MedSystem Bharadwaj nog via de restanten van haar pak en diens oordeel was vrij duidelijk: het zou een slecht idee zijn om haar nu los te laten. Maar niemand had het over de equipment. Het lijkt misschien logisch dat je eenvoudig te vervangen spullen in een noodgeval achterlaat, maar ik had contracten gehad waarbij de cliënten me zouden opdragen een bloedend mens neer te leggen en de spullen te pakken.

Nu sprong doctor Ratthi op. 'Ik haal de koffers wel even!'

'Nee!' flapte ik eruit. Dat hoor ik eigenlijk niet te doen; ik hoor altijd respectvol tegen cliënten te praten, zelfs wanneer ze op het punt staan per ongeluk zelfmoord te plegen. HubSystem kon mijn uitglijder loggen en een bestraffing uitdelen via de gouverneurs-module. Als die niet gehackt was geweest.

Gelukkig riepen de mensen tegelijkertijd ook allemaal 'Nee!' en Pin-Lee zelfs 'Godsamme, Ratthi!'

'O nee. Geen tijd, natuurlijk. Sorry!' Ratthi drukte op de snelsluitknop van het luik.

En daardoor raakten wij onze loopplank niet kwijt toen de vijand er pal onder bovenkwam, toen hij met zijn grote muil vol tanden of ciliën of wat dan ook dwars door de grond heen vrat. De hoppercamera's maakten er geweldige beelden van, die het systeem hulpvaardig naar ieders kanaal stuurde. De mensen schreeuwden het uit.

Mensah lanceerde ons met zo'n ruk dat ik bijna dubbelklapte, en dat iedereen die nog niet op de vloer zat daar nu ook terecht kwam.

In de stilte erna, tussen de zuchten van verlichting door, zei Pin-Lee: 'Ratthi, als je doodgaat –'

'Dan word je heel boos op me, ik weet het.' Ratthi zakte wat

verder langs de wand omlaag en zwaaide flauwtjes naar haar.

‘Dat is een bevel, Ratthi: niet doodgaan,’ zei Mensah vanuit de pilootenstoel. Ze klonk kalm, maar ik heb securityprioriteit en zag haar bonkende hartslag via MedSystem.

Arada haalde de EHBO-koffer om het bloeden te stelpen en Bharadwaj te stabiliseren. Ik probeerde me zo veel mogelijk als een apparaat te presenteren: ik drukte wonden dicht waar ze dat van me vroegen, zette mijn dalende lichaamstemperatuur in om haar zo veel mogelijk warm te houden en hield mijn hoofd omlaag om hun starende blikken niet te zien.

PRESTATIEBETROUWBAARHEID 60% EN DALEND

Onze habitat is een vrij standaard model van zeven geschakelde koepels met een elektriciteits- en recyclingsysteem aan het eind. Het staat op betrekkelijk vlak terrein boven een smalle riviervallei. We hadden wel een atmosfeersysteem, maar geen luchtsluizen omdat de atmosfeer op de planeet adembaar was, alleen niet bijzonder gezond voor mensen op de lange termijn. Ik weet niet waarom; het is een van die dingen waarvan ze me niet contractueel kunnen verplichten ermee te zitten.

We hadden deze locatie gekozen omdat ze precies in het midden van het assessmentgebied lag, en hoewel er verspreid over de vlakte wat bomen staan, zijn ze maar een meter of vijftien hoog, heel dun en met één horizontaal bladerdak. Iets wat ons naderde, zou dus moeilijk dekking kunnen vinden. Behalve natuurlijk als het ons naderde via een tunnel.

We hebben veiligheidsdeuren in de habitat, maar HubSystem vertelde me dat de hoofdingang al open was toen de hopper landde. Doctor Gurathin kwam ons met een hefbrancard tegemoet. Overse en Arada hadden Bharadwaj weten te stabiliseren, dus kon ik haar erop leggen en de anderen de habitat in volgen.

Terwijl de mensen doorliepen naar de ziekenboeg, bleef ik staan om de kleine hopper de opdracht te geven zichzelf af te sluiten, en toen deed ik de buitendeur op slot. Via het securitykanaal liet ik

de drones onze perimeter vergroten, zodat ik eerder gewaarschuwd zou worden als er iets groots aan kwam. Ik zette ook een paar monitoren op de seismische sensoren om me te waarschuwen bij afwijkingen, gewoon voor het geval dat hypothetische grote iets besloot een tunnel naar ons toe te graven.

Na het veiligstellen van de habitat ging ik terug naar de zogenaamde securityreadyroom, waar wapens, munitie, perimeteralarmen, drones en alle andere beveiligingsspullen inclusief ikzelf werden bewaard. Ik gooide de restanten van mijn pantser van me af en op advies van MedSystem sprayde ik wondafdichtmiddel over mijn gehavende kant. Het bloed gutste er niet uit, aangezien mijn aderen en slagaderen zichzelf automatisch afdichten, maar toch was het geen fraaie aanblik. En het deed pijn, al verdoofde het afdichtmiddel een beetje. Ik had al een veiligheidsinterdict van acht uur ingesteld via HubSystem, zodat niemand zonder mij naar buiten kon gaan, en vervolgens mijn status op inactief gezet. Op het hoofdkanaal zag ik dat niemand er bezwaar tegen aantekende.

Ik had het ijskoud; mijn temperatuurregeling had het op enig moment tijdens de terugtocht begeven en de beschermende huid onder mijn pantser lag aan flarden. Ik had wel een paar reservebodysuits, maar er nu een aantrekken zou niet praktisch zijn, en ook niet comfortabel. Mijn enige andere kleding was een uniform dat ik nog niet had gedragen, en ik dacht ook niet dat ik het nu aan zou kunnen krijgen (ik had het nog niet nodig gehad omdat ik niet had hoeven patrouilleren binnen in de habitat; met slechts acht bewoners die allemaal met elkaar bevriend waren, zou dat een stomme verspilling zijn geweest van middelen, oftewel van mij). Ik groef met één hand in een opslagkrat, pakte mijn menselijke EHBO-does voor noodgevallen en haalde de thermische deken eruit. Met de deken om me heen klom ik vervolgens in het plastic bed van mijn cabine en verzegelde de deur; het witte licht ging aan.

In de cabine was het niet veel warmer, maar in elk geval wel knus. Ik sloot mezelf aan op de voedings- en reparatiekabels en leunde rillend tegen de wand. MedSystem liet me hulpvaardig weten dat mijn prestatiebetrouwbaarheid nu op 58 procent stond en nog steeds dalende was, en dat was geen verrassing. In acht

uur tijd kon ik mezelf wel repareren en waarschijnlijk ook mijn beschadigde organische componenten grotendeels weer laten aangroeien, maar met 58 procent capaciteit betwijfelde ik of ik in de tussentijd ook nog tot iets van analyse in staat zou zijn. En dus stelde ik alle beveiligingskanalen in om me te waarschuwen als iets probeerde de habitat op te vreten en opende ik een overzicht van de media die ik van de entertainmentstream had gedownload. Ik had te veel pijn om een verhaal te kunnen volgen, maar het geluid zou me gezelschap houden.

Toen klopte er iemand op de deur van mijn cabine.

Ik staarde ernaar en verloor het overzicht op al mijn netjes gesorteerde inputs. Als een idioot zei ik: 'Eh, ja?'

Doctor Mensah opende mijn deur en tuurde naar binnen. Ondanks alle entertainment die ik kijk, ben ik niet goed in leeftijden van echte mensen schatten. De mensen in de series lijken meestal niet erg op echte mensen; in elk geval niet in de goede series. Mensah had een donkerbruine huid en heel kort geknipt, iets lichter bruin haar en ik vermoedde dat ze niet jong was, want anders zou ze niet de baas zijn. 'Gaat het? Ik zag je statusrapport.'

'Eh.' Dat was het punt waarop ik besepte dat ik gewoon niet had moeten antwoorden. Ik had moeten doen alsof ik in stase was. Ik trok de deken over mijn borst in de hoop dat ze de ontbrekende brokken niet had gezien. Zonder het pantser dat me bij elkaar hield, was het nog een stuk erger. 'Prima.'

Oké, dus ik ben onhandig met echte mensen. Het is geen paranoia vanwege mijn gehackte gouverneursmodule en het ligt niet aan de mensen; het ligt aan mij. Ik weet dat ik een angst-aan jagende moordbot ben, zij weten dat ook, en het maakt ons allebei nerveus, wat mij nog nerveuzer maakt. En als ik geen pantser draag, dan is dat omdat ik zo gewond ben dat een van mijn organische delen elk moment op de vloer kan splatten, en dat wil niemand zien.

'Prima?' Ze fronste haar voorhoofd. 'Volgens het rapport ben je 20 procent van je lichaamsmassa kwijt.'

'Dat groeit wel weer aan.' Voor een echt mens zag ik er waarschijnlijk uit alsof ik doodging; mijn letsel stond ongeveer gelijk

aan het verlies van een of twee ledematen en het meeste van het bloedvolume bij een mens.

‘Weet ik, maar dan nog.’ Ze bekeek me een lang moment, zo lang dat ik via het securitykanaal even in de eetzaal keek, waar de niet-gewonde leden van de groep aan tafel zaten. Ze hadden het over het mogelijke bestaan van nog meer ondergrondse fauna en wensten dat ze alcoholische dranken hadden. Dat leek me vrij normaal. Ze ging door: ‘Dat deed je heel goed, met doctor Volescu. Ik denk niet dat de anderen beseften... Ze waren erg onder de indruk.’

‘Slachtoffers kalmeren maakt deel uit van de medische nood-instructies.’ Ik trok de deken strakker om me heen zodat ze niets vreselijks zou zien. Ergens eronder voelde ik iets lekken.

‘Ja, maar MedSystem gaf prioriteit aan Bharadwaj en keek niet naar Volescu’s vitale functies. Het hield geen rekening met shock bij hem en verwachtte dat hij daar wel op eigen houtje kon weggkomen.’

Via het kanaal werd me duidelijk dat de anderen de beelden van Volescu’s veldcamera hadden bekeken. Ze zeiden dingen als ‘Ik wist niet eens dat zo’n unit een gezicht had.’ Sinds onze aankomst hier had ik altijd mijn pantser gedragen en nooit mijn helm opengeklapt waar zij bij waren. Daar had ik geen specifieke reden voor, want het enige deel dat ze dan van mij zouden zien was mijn standaard, generiek menselijke hoofd. Maar zij wilden niet met mij praten en ik wilde beslist niet met hen praten; tijdens mijn werk zou het me afleiden en buiten mijn werk om... wilde ik niet met hen praten. Mensah had me gezien toen ze de huurovereenkomst ondertekende, maar zij had amper naar mij gekeken en ik amper naar haar, want wederom: moordbot + echt mens = opgelaten bedoening. Mijn pantser beperkt de onnodige interactie tot een minimum.

‘Het is onderdeel van mijn werk om systeemkanalen te negeren wanneer ze... fouten maken.’ Daarom heb je constructen zoals ik nodig, SecUnits met organische componenten. Maar dat zou zij moeten weten. Voordat ik werd afgeleverd had ze iets van tien keer protest aangetekend om te voorkomen dat ze me moest meenemen. Ik nam het haar niet kwalijk. Ik zou mij ook niet hebben gewild.

Serius, ik weet niet waarom ik niet gewoon zei: *Graag gedaan*,

en ga nu alstublieft mijn cabine uit zodat ik rustig kan zitten lekken.

‘Oké.’ Ze keek me aan – objectief wist ik dat het 2,4 seconden duurde, maar subjectief duurde het twintig folterende minuten. ‘Dan zie ik je over acht uur. Als je voor die tijd iets nodig hebt, laat het me dan alsjeblieft weten via het gedeelde kanaal.’ Ze stapte achteruit en liet de deur dichtschuiven.

Omdat ik me afvroeg waarom ze toch allemaal zo verbaasd waren, speelde ik de opgenomen beelden van het incident af. Oké, wauw. Ik had Volescu helemaal tegen de helling van de krater op gepraat. Ik was voornamelijk bezig geweest met de route van de hopper, dat Bharadwaj niet mocht doodbloeden en wat er mogelijk achter ons aan zou komen om het nog eens te proberen, en had dus niet naar mezelf geluisterd. Ik had hem gevraagd of hij kinderen had, onder andere. Het was verbijsterend. Misschien had ik te veel media gekeken. (Hij had inderdaad kinderen. In zijn vierpersoonshuwelijk waren zeven kinderen, allemaal thuis bij zijn partners.)

Al mijn waarden waren nu te veel verhoogd voor een rustperiode, dus besloot ik dat ik er maar net zo goed gebruik van kon maken om de andere opnames te bekijken. Daarbij stuitte ik op iets raars: er zat een ‘afbreken’-commando in het HubSystem-kanaal dat mijn gouverneursmodule bestuurd, of dacht die te besturen. Dat moest een hapering zijn. Maar het maakte niet uit, want als MedSystem prioriteit heeft –

PRESTATIEBETROUWBAARHEID 39%, STASE GEÏNITIEERD VOOR NOODREPARATIESEQUENTIE.

E-book mei 2025

Dit is het eerste deel in de serie 'Dagboek van een Moordbot'

Oorspronkelijke titel *All Systems Red*

Oorspronkelijke uitgever Tor/Tom Doherty Associates/Macmillan Publishing Company, LLC

Copyright © 2017 by Martha Wells

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een origineel ontwerp van Punavuoren Folio Oy, Helsinki

Omslagillustratie Shutterstock/bewerking door Punavuoren Folio Oy, Helsinki

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7710 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7711 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Martha Wells

Artificial Condition
Kunstmatig leven

Dagboek van een Moordbot 2

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

SecUnits geven niks om het nieuws. Ook nadat ik mijn gouverneursmodule had gehackt en toegang kreeg tot de streams besteedde ik er nooit veel aandacht aan. Deels was dat omdat het downloaden van entertainmentmedia minder snel eventuele alarmen in satelliet- en stationsnetwerken zou triggeren; politiek en economisch nieuws werd op andere niveaus overgebracht, dichterbij de beveiligde datacentrales. Maar vooral omdat het saai was en het mij niet kon schelen wat mensen elkaar aandedden zolang ik (a) ze niet hoefde tegen te houden of (b) daarna de zooi niet hoefde op te ruimen.

Maar terwijl ik door het winkelgebied van de transitring liep, hing er een recente nieuwsflits in de lucht, die van de ene openbare stream naar de andere sprong. Ik kreeg er vluchtig iets van mee, maar concentreerde me vooral op door de drukte navigeren terwijl ik me voordeed als gewoon geaugmenteerd mens in plaats van doodenge moordbot. Een van de voorwaarden daarvoor was dat ik niet in paniek raakte elke keer dat iemand per ongeluk oogcontact met me maakte.

Gelukkig waren de mensen en geaugmenteerde mensen te druk met zelf komen waar ze heen wilden of de openbare stream afspeuren naar routebeschrijvingen en transportschema's. Tegelijk met het bot-aangedreven vrachtschip waarop ik was meegelift, waren er drie passagierstransporten door wormgaten gekomen, en dus was het druk in het grote winkelgebied tussen de verschillende inschepingszones. Behalve de mensen liepen er bots van alle soorten en maten, drones gonsden over alles heen en via de hoger gelegen looppaden werd vracht verplaatst. De

beveiligingsdrones zouden alleen op SecUnits scannen als ze daar specifiek instructies voor hadden en tot nu toe had nog niets geprobeerd me te pingen. Dat was een opluchting.

Ik was uit de bedrijfsinventaris gehaald, maar dit was nog steeds Corporatiegebied, en ik was nog steeds iemands eigendom.

Al moet ik zeggen dat ik het tot zover behoorlijk goed deed, als je naging dat dit pas de tweede transistring was die ik ooit had doorkruist. SecUnits werden naar contracten verscheept als vracht en kwamen dus nooit door de delen van stations of transitringen die bedoeld waren voor mensen. Ik had mijn pantser moeten achterlaten in het deployeringscentrum op het Station, maar in deze drukte was ik bijna net zo anoniem als wanneer ik het nog zou dragen. (Ja, dat was iets wat ik mezelf steeds moest blijven vertellen.) Nu droeg ik grijze en zwarte werkkleren: een shirt en jasje met lange mouwen, een broek en laarzen. Al mijn anorganische delen waren bedekt en ik had een rugzak bij me. Tussen de bonte mengeling van kleren, haren, huid en interfaces om me heen viel ik niet eens op. De datapoort achter in mijn nek was wel zichtbaar, maar hij leek veel op de interfaces die geaugmenteerde mensen vaak laten implanteren en zou geen argwaan wekken. Bovendien verwacht niemand dat een moordbot als een mens door een transitwinkelvegebied gaat lopen.

Maar toen stuitte mijn vage aandacht voor de nieuwsuitzendingen op een foto. Een foto van mij.

Ik bleef niet abrupt staan, want ik heb veel ervaring met niet fysiek reageren, ongeacht hoe dingen me choqueren of met afgrijzen vervullen. Mogelijk glipte de beheersing van mijn gezichtsuitdrukking wel even weg; ik was het gewend om altijd een helm te dragen, en dan ook nog zo veel mogelijk met een ondoorzichtig vizier.

Voorbij een grote boogpoort met daarachter verschillende voedselservicebalies bleef ik staan, in de buurt van de gang naar een klein zakendistrict. Iedereen die me zag, zou aannemen dat ik de stream bekeek op zoek naar informatie.

De nieuwsflits toonde een foto van Pin-Lee, Ratthi en mij

in de lobby van het stationshotel. De focus lag op Pin-Lee, op haar vastberaden gezicht, de geërgerde frons op haar voorhoofd en haar chique zakelijke kleding. Ratthi en ik, in grijze PreservationAux-uniformen, waren vervaagd en wat naar de achtergrond verplaatst. Ik stond genoemd als 'bodyguard' in de afbeeldingstags, en dat was een opluchting, maar ik bereidde me voor op het ergste terwijl ik het nieuwsitem nog eens afspeelde.

Huh. Het station waar ik altijd aan had gedacht als Het Station, de locatie van de bedrijfskantoren en het deployeringscentrum waar ik normaal gesproken werd bewaard, heette eigenlijk Port Free-Commerce. Nooit geweten. (Als ik daar was, was het meestal in een reparatiecabine, een transportkist, of stand-by wachtend op een contract.) De nieuwslezer vertelde er terloops bij dat doctor Mensah de SecUnit die haar leven had gered had gekocht. (Bedoeld als hartverwarmend tintje aan het verder grimmige verhaal met zijn hoge slachtofferaantal, kennelijk.) Maar de journalisten waren het niet gewend om SecUnits te zien, behalve in pantser of als bloederig bergje brokstukken wanneer het misging. Ze hadden het idee van een gekochte SecUnit niet gekoppeld aan de in hun ogen generieke geaugmenteerde menspersoon die samen met Pin-Lee en Ratthi het hotel betrad. Dat was mooi.

Het rare was dat een aantal van onze beveiligingsopnames waren vrijgegeven. Beelden vanuit mijn oogpunt, toen ik de DeltFall-habitat doorzocht en de lijken vond. Beelden van Gurathins en Pin-Lee's helmcamera's toen ze Mensah vonden, en wat er van mij over was na de explosie. Ik scande ze snel om na te gaan of er geen duidelijke beelden van mijn menselijke gezicht bij waren.

De rest van het verhaal ging erover dat het bedrijf en DeltFall, plus Preservation en drie andere particuliere politieke entiteiten die burgers in de habitat van DeltFall hadden gehad, gezamenlijk hun pijlen richtten op GrayCris. Er was ook een ingewikkelde strijd tussen advocaten gaande waarin sommige entiteiten, die bondgenoten waren in het onderzoek, het tegen elkaar opnamen over financiële aansprakelijkheid, jurisdictie en verzekeringsgaranties. Ik snapte niet hoe mensen het alle-

maal op een rijtje konden houden. Er werden niet veel details gegeven over wat er was gebeurd nadat PreservationAux erin was geslaagd een signaal naar het reddingsteam van het bedrijf te sturen, maar iedereen die zich afvroeg waar de betreffende SecUnit was gebleven, zou hopelijk aannemen dat ik nog bij Mensah en de anderen was. Mensah en de anderen, natuurlijk, wisten wel beter.

Toen ik het tijdstempel controleerde, ontdekte ik dat de nieuwsflits al oud was, van de cyclus meteen nadat ik het Station had verlaten. Hij moest met een van de snellere passagierstransporten door een wormgat zijn gekomen. Dat betekende dat de officiële nieuwskanalen misschien alweer recentere info hadden.

Oké. Ik vertelde mezelf dat echt niemand in deze transitring op zoek zou zijn naar een loslopende SecUnit. De beschikbare info in de openbare stream wees er niet op dat hier deployeringscentra van verzekerings- of beveiligingsbedrijven zaten. Mijn contracten hadden zich altijd afgespeeld in afgelegen installaties of op onbewoonde surveyplaneten, en volgens mij was dat ook wel zo'n beetje de norm. Zelfs in de series op de entertainmentstreams lieten ze nooit SecUnits zien die kantoren, pakhuizen, werven of andere zaken die je in transitringen zag moesten bewaken. En alle SecUnits in de media droegen altijd hun pantser en waren gezichtsloos en eng.

Ik voegde weer in tussen de drukte en liep door. Ik moest oppassen voor plekken waar ik mogelijk gescand zou worden op wapens, zoals alle faciliteiten voor het regelen van vervoer, inclusief de trammetjes die om de ring heen reden. Ik kan wel een wapenscanner hacken, maar een drukke passagiersfaciliteit heeft er een heleboel en ik kan er niet eindeloos veel tegelijkertijd hacken. Bovendien zou ik dan ook het betalingssysteem moeten hacken, en dat zou me momenteel veel te veel onnodige moeite kosten. Het was een lange wandeling naar het ringgedeelte voor vertrekkende bot-aangedreven transporten, maar dat gaf me de tijd om verbinding te maken met de entertainmentstream en nieuwe media te downloaden.

Op weg naar deze transitring, alleen in mijn lege vrachttrans-

port, had ik de tijd gehad om veel na te denken; over de reden waarom ik Mensah had verlaten en over wat ik wilde. Ik weet het, het verbaasde mij ook. Maar zelfs ik wist dat ik niet de rest van mijn levensduur alleen maar kon blijven meeliften met vrachttransporten en media consumeren, hoe aantrekkelijk dat ook klonk.

Ik had nu een plan. Of dat zou ik althans hebben zodra ik antwoord kreeg op een belangrijke vraag.

Om dat antwoord te krijgen moest ik ergens naartoe, en er vertrokken hier in de volgende cyclus twee bot-aangedreven transporten die me erheen konden brengen. Het eerste was een vrachtschip dat wel wat leek op het schip waarmee ik hier was gekomen. Het vertrok later en was een betere optie, aangezien ik meer tijd zou hebben om het over te halen mij aan boord te laten. Ik kon wel een transport hacken, met een beetje moeite, maar ik deed het liever niet. Zo veel tijd doorbrengen met iets wat je daar niet wilde hebben, of wat je had gehackt om het wijs te maken dat het je daar wel wilde hebben, was gewoon naar.

Er waren kaarten en dienstregelingen beschikbaar in de stream, gekoppeld aan alle belangrijke navigatiepunten langs de ring, dus vond ik eenvoudig de weg naar de vrachtafhandeling. Ik wachtte op een wisseling van de wacht en liep door naar de inschepingszone. Daar moest ik eerst een ID-screeningssysteem hacken, en op de verdieping boven de zone wat drones die op wapens scanden, maar toen werd ik gepingd door een bot die de ingang naar het commerciële gebied bewaakte. Ik deed hem niets, maar brak door zijn firewall en wiste alle gegevens over zijn ontmoeting met mij uit zijn geheugen.

(Ik was gemaakt om te interfacen met SecSystems van het bedrijf, om in feite zelfs een interactieve component van zo'n beveiligingssysteem te zijn. De voorzorgsmaatregelen op dit station waren niet de eigen tech van het bedrijf, maar ze leken er voldoende op. En bovendien is er niemand zo paranoïde als het bedrijf bij het beschermen van de data die het verzamelt en/of steelt, dus was ik gewend aan beveiligingssystemen die een stuk robuuster waren dan dit.)

Eenmaal beneden op de werkvloer moest ik goed oppassen, want iemand die daar niet werkte had er niets te zoeken, en hoewel het meeste werk werd gedaan door sleperbots liepen er ook mensen en geaugmenteerde mensen in uniform rond. Meer dan waar ik op had gerekend, eigenlijk.

Een heleboel mensen hadden zich verzameld bij de sluis voor mijn beoogde transport. Ik controleerde de stream op alerts en ontdekte dat er een ongelukje was gebeurd met een sleper. Verschillende partijen bekeken de schade en probeerden een schuldige aan te wijzen. Ik had wel kunnen wachten tot ze weggingen, maar ik wilde van deze ring af en mijn reis beginnen. En heel eerlijk, mijn foto in die nieuwsflits had me van mijn stuk gebracht en ik wilde me alleen maar een poosje onderdompelen in mijn mediadownloads en doen alsof ik niet bestond. En daarvoor moest ik veilig en wel op een afgesloten, geautomatiseerd transport zitten dat op het punt stond de ring te verlaten.

Ik bekeek de roosters nog een keer op zoek naar mijn tweede optie. Die hing aan een andere kade, bestemd voor particulier, niet-commercieel verkeer. Als ik snel was, kon ik daar nog komen voordat het vertrok.

In het rooster stond het schip aangemerkt als langeafstandsresearchvaartuig. Dat klonk als iets wat een bemanning aan boord zou hebben, en mogelijk passagiers, maar volgens de bijbehorende info was het een bot-aangedreven schip, ingeroosterd voor vrachtvervoer naar de bestemming waar ik heen wilde. Ik was de eerdere bewegingen van het schip nagegaan in de stream en had ontdekt dat het eigendom was van een universiteit op een planeet in dit stelsel. Als ze het zelf niet gebruikten, verhuurden ze hun schip voor vrachtvervoer om te helpen het onderhoud te bekostigen. De tocht naar mijn bestemming zou eenentwintig cycli duren en ik verheugde me echt op de afzondering.

Vanuit het commerciële gebied naar het particuliere komen was een makkie. Ik nam heel even de controle over het be-

veiligingssysteem over zodat het niet zou merken dat ik niet geautoriseerd was, en toen liep ik achter een groep passagiers en bemanningsleden aan naar binnen.

Ik vond het dok van het researchtransport en pingde het via de communicatiepoort. Het pingde bijna onmiddellijk terug. Alle info die ik van de stream had weten te krijgen, gaf aan dat het schip was voorbereid voor een geautomatiseerde tocht, maar voor de zekerheid stuurde ik een roep om aandacht van eventuele menselijke bemanning. Ten antwoord kwam er nul terug, dus er was niemand thuis.

Ik pingde het transport nog een keer en deed hetzelfde aanbod als aan het eerste schip waarop ik was meegereisd: honderden uren aan media, series, boeken en muziek, inclusief wat nieuw spul dat ik onderweg door de transithal had opgepikt, in ruil voor een lift. Ik vertelde het schip dat ik een vrije bot was en probeerde terug te komen bij mijn menselijke voogd. (Dat 'vrije bot' is misleidend. Bots worden door sommige particuliere politieke entiteiten zoals Preservation als burgers beschouwd, maar dan nog hebben ze een vaste menselijke voogd. Constructen vallen soms onder dezelfde categorie als bots, soms onder dezelfde categorie als dodelijke wapens. (Even ter info, dat is geen fijne categorie om toe te behoren.)) En daarom, ook al was ik nog geen zeven cycli een agent onder de mensen, inclusief de tijd die ik alleen had doorgebracht op een vrachttransport, had ik nu al behoefte aan vakantie.

Het bleef heel even stil, en toen stuurde het researchtransport een acceptatie en opende de sluis voor me.